

NICOLE LUNDRIGANOVÁ

NÁHRADNÍK

≡ KNIHA ZLIN

Náhradník

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Nicole Lundriganová

Náhradník – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

THRILL

NICOLE LUNDRIGANOVÁ

NÁHRADNÍK

v překladu Ireny Steinerové

≡ KNIHA ZLIN

Mému trojlístku: Sophii, Isabelle a Robertovi

„Někdy si myslím, že si libuji v utrpení.
Pravdou však je, že bych dal přednost něčemu jinému.“

Fernando Pessoa: *Kniha neklidu*

Ačkoli výčitkami svědomí netrpím, zajímá mě pojem viny a nevin. V dětství mě bavilo klečet na betonové podlaze ve sklepě, konstruovat složité mechanismy a dumat: *Která součást celého systému nese vinu?* Někdy vyletěl tenký nůž a poničil tapety, jindy se vymrštila jehla a propíchlá balonek. Jednou se mi dokonce povedlo sestrojít aparát, kde se nabroušené čepele nůžek secvakly na fotografii mého otce. Přeshmiky ho přímo přes hubený krk. Když zrnitý snímek jeho obličje odletěl doleva a tělo v obleku doprava, začala ve mně hlodat otázka, která část soustrojí je za tu destrukci vlastně zodpovědná. Mé ďábelské stroje nebyly nic víc než skrumáž neživých předmětů: krocketové koule, skládací metry, zaolejované pružiny, plastové misky a ohnuté lžice. Pokud pro každý z nich platí jednoduché zákonitosti příčiny a následku, lze za viníka prohlásit ocelové kuličkové ložisko, ačkoli se vůbec nedostalo do styku s letící plechovkou barvy? Může za všechno gumička, i když neměla jinou možnost než napnout se a prasknout? Podle mého názoru se odpovědnost dělila mezi všechny části rovným dílem. Vina polapená v útrokách mocného stroje. Nikdy nespočívala na špičce mého

prstu. Nikdy v zákmitu mého zápěstí. Nikdy se neskrývala v dlani mé ruky.

Tenhle můj koníček vznikl kvůli Knoflíkovi. Nejenže to byla moje mladší sestra; patřila mi se všemi právy i povinnostmi, jež z toho vlastnictví plynuly. Mé důmyslné vynálezy v ní měly probouzet tvořivost a napomáhat rozvoji jejích rozumových schopností. Během montáže každého mechanismu se motala kolem. Šťastná konstanta. Musím přiznat, že mi její pozornost lichotila. Když se konstrukce celého díla chýlila ke konci, netrpělivě kňourala a nemohla se dočkat, až jí dovolím spustit řetězec událostí. Považovala to za své privilegium. Bavilo ji pozorovat, jak se najednou všechno rozpohybuje, to však nebylo mým prvořadým cílem. Pro mě bylo důležité, aby si uvědomila svůj vlastní podíl, své možnosti. Aby pochopila, že i ona se může stát hybatelem děje.

Byl to však omyl. Vhození kamene do kýblu nebo průchod kuličky tunelem na výsledku nic nezměnil – ani u mnou zkonstruovaného mechanismu, ani v životě mé sestry. Přiznávám ovšem, že vidět ji umírat mě silně poznamenalo. Bylo to velké poučení. Už nikdy nebudu skrývat tvář a váhat. Vícekrát už nedopustím, aby se mi věci vymkly z rukou.

Když v současné situaci došlo k jistému zvratu, má první myšlenka patřila mému selhání s Knoflíkem. Tentokrát to bude jinak. Tuhle záležitost vyřeším rychle a efektivně. Nůž nebo placatý kámen by sice celý problém rázem zlikvidoval, ale přišlo mi důstojnější sestrojít na počest mé sestry něco důmyslnějšího.

Den za dnem se mi v hlavě rodily nejrůznější plány, ale každý měl své mouchy. Štvalo mě to čím dál víc a jen s velkým úsilím se mi dařilo krotit vztek. Pak mě však ve škole při řešení bonusové otázky v testu z fyziky osvítila náhlá inspirace. Stačilo načrtnout si schéma červenou propiskou na bílý papír a pečlivě uschovat v důmyslné skrýši.

Během všech těch příprav mě neopouštěl pocit, že Knoflík se vznáší ve vzduchu kolem mě, nadšená z té nové hry. Bylo předem jasné, že zůstane se mnou. Ovšemže mě v tom nenechá. Určitě pochopí, že dělám jen to, co je potřeba. Že tentokrát už neklopýtnu. Jeden kamarád mi kdysi řekl: „Jediným přínosem chyby je to, že už ji víckrát neuděláš.“ Mám jeho slova uložená hluboko v paměti.

Přípravy na zadním dvorku šly jako po másle. Můj plán byl nekomplikovaný, nemělo význam usilovat o originalitu. Stačily mi k tomu dvě hodiny. Nejdřív vyšplhat na strom, opřít se zády o kmen a našroubovat hluboko do dřeva nejsilnější větve velkou kladku. O kousek dál pak bytelné ocelové oko. Při pohledu ze země to vypadalo uspokojivě. Součástky vypůjčené ze školní skříně s pomůckami byly mezi vadnoucím listím a podzimními stíny téměř neviditelné.

Pak přišel na řadu tenký provaz. Byl studený a ztuhlý, ale povedlo se mi ho složit do tvaru písmene C, pak zformovat do esíčka a zmáčknout uprostřed prsty. Osmkrát omotat, tady povolit a támhle přitáhnout, a špinavá žlutá šňůra se změnila v cosi krásného a dokonale přesného. S povzdechem prostrčím otvorem ve tvaru slzy ruku sem a tam. Pak smyčku připevním ke kovovému kroužku na další kladce a schovám ji do křoví. Spokojeně se vracím do prázdného domu, lehám si do postele a poslouchám, jak prudký déšť smývá veškeré stopy, které po mně zůstaly.

Po pár dnech nastane čas vrátit se na dvorek. Nijak mě netrápí, že by mě mohl někdo vidět; tma je hustá. Stačí sebrat ukryté vybavení a vylézt na strom. Cestou vzhůru uklouznu a prokousnu si dáseň. V ústech se mi hromadí krev, ale vyplivnout ji nemůžu. Nezbyvá než polykat a polykat, a i když se mi z toho dělá špatně, nijak mě to nezpomalí. Nejdřív musím protáhnout lanko skrz kladkostroj (jedna pevná kladka, druhá volná), pak přivázat jeden konec k ocelovému oku a druhý si upevnit klouzavým uzlem kolem pasu. Uchopím

do rukou oprátku a žasnu nad svou šikovností. Tyhle jednoduché mechanismy mám nejradši.

V tom okamžiku mi dojde, že i já jsem pohyblivá součást celého systému, prvek mé vlastní konstrukce. Představím si Knoflíka, jak se staví za mě, dřepne si a baculatýma ručkama mě chytne za ramena, připravená do mě strčit. Bude to naše společné dílo, ale na nikoho z nás nepadne ani stín viny. To nedopustím, protože si to nezasloužíme. Knoflík mi pak tím svým dokonalým hláskem zaječí přímo do ucha: „Tši – á – dua – á – jen-na, ted'!“

Knoflík. To moje sestra je důvodem, proč jsem tady. Všechno se změnilo, když se narodila, když ke mně přilnula. To pouto s sebou neslo obrovskou odpovědnost, jenže ve chvíli, kdy na tom nejvíc záleželo, mě zradila vlastní nerozhodnost. V měsících po její smrti mě nenapadlo nic lepšího než vinit ze všeho ostatní, dnes však už vím, že Knoflík hnije v bílé rakvi hluboko pod zemí jen a jen kvůli mně. Nebylo snadné si to připustit, ale pohání mě to vpřed. Nutí mě to jednat, když ostatní strnou na místě.

Takže teď čekám. Sleduju ústí cestičky s provazem sevřeným v pěsti, číhám na zvuk nicnetušících kroků. A pro ukrácení dlouhé chvíle myslím na svou mladší sestru. Na náš společný příběh.

Po sto dvacátém třetím klepnutí nohou se staly dvě věci najednou: Warren Botts zaslechl cvaknutí toustovače a vzhledu na dvorku zahlédl cosi podivného. S nožem na máslo v ruce se přestal věnovat přípravě snídaně, přistoupil k oknu a zamžoural ven. Byla tam nějaká malá postavička, stála pod tlustou větví u kraje pozemku, čekala v příšeří. Sluneční světlo se sice teprve prodíralo skrz holé stromy, on ale přesto poznal její nepromokavou bundu, pruhovanou čepici s bambulí.

Rychle se přitiskl ke zdi a schoval se za závěs. Určitě ho viděla pobíhat po kuchyni v červeném flanelovém pyžamu, s vlasy rozježenými jako dikobraz. *Jejda, pomyslel si, jejda. Nebudu doma. Jestli zaklepe na dveře, tak nejsem doma.*

Tohle nečekal. Myslel si, že už tu záležitost urovnal, že to spolu vyřešili. Ty její nevyžádané návštěvy, čekání u dveří; jednou mu dokonce vlezla až dovnitř, když bylo odemčeno. Všechno to bylo krajně nevhodné. Má přece nárok na určité soukromí, jako všichni ostatní. Když seznámil se svými obavami ředitelku Fairleyovou, poradila mu, aby postupoval tvrdě. „Hlavně žádný manévrovací prostor,“ zdůraznila s úsměvem. Zuby měla úzké a s nádechem béžové; měly stejnou barvu

jako její šaty s páskem a boty bez podpatků. „Vím, že jste tady jenom na zástup, ale přesto si nepřejeme jakýkoli náznak nepřístojností mezi učiteli a žáky.“ A tak Warren dělal, co mohl, vysvětloval, že je to jeho soukromý prostor, byť jen pronajatý. Dívka pokrčila rameny a Warren měl z toho rozhovoru dobrý pocit. Byl přesvědčen, že tím je celý problém vyřešený. Jenže najednou tu byla zas, v neděli brzy po ránu, a znovu neoprávněně vnikla na jeho pozemek. Narušila jeho víkendovou rutinu. Dva tousty. Půlka banánu. Horký čaj. Pak třicet minut číst noviny a dotýkat se přitom jen okrajů papíru.

Jak tam tak stál, nůž mu vyklouzl z ruky, udeřil ho do nártu a se zařinčením dopadl na linoleum. To vyděsilo kocoura Stephena, který seskočil ze židle a pelášil do obýváku. Warren pohlédl dolů, spatřil skvrnu od másla na špičce filcové bačkory a flek na podlaze. Sevřel ruku v pěst a jeho rozčilení se přeměnilo v jiskřičku zlosti. Jedna jeho část by se nejradši vyřítla ven na dvorek a začala ječet, zatímco druhá část, ta silnější, chtěla raději předstírat, že si Amandy nevšiml. Že tam není. Warren se o to usilovně snažil. Předstíral. Pokoušel se přesvědčit sám sebe, že když něco nevidí, tak to silou vůle dokáže nechat zmizet.

Odhrnul závěs a vykoukl z okna. Nehnula se odtud. V pátek odpoledne ji našel sedět před domem na schodech s opraveným testem z fyziky v ruce. Tentokrát dopadla bídňě. Vlastně velice bídňě. „To je už potřetí, co jsi tady, Amando.“ Pokusil se ji obejít, ale naklonila hlavu tak, že se jí otřel nohavicí o tvář. „Můžeme to probrat v pondělí. Ve škole.“

„Můžeme to probrat teď, pane Bottsi,“ opáčila. Zvedla k němu oteklé zarudlé oči a dodala, že ji máma určitě uškrtí.

„Ovšemže tě neuškrtí,“ odvětil tiše. „Možná bude zklamaná, ale to přece není konec světa. Je to jen jedna pěťka. A jedna písemka.“ Pak ucítil teplo její ruky na vnitřní straně kolena a nezbylo mu než udělat krok zpátky a přisednout si k ní.

„Nedokázala jsem se vůbec soustředit, pane Bottsi.“ Zatrásla písemkou ve vzduchu. „Musíte to nějak napravit.“

Nervózně přešlápl z nohy na nohu, sáhl si na brýle. Šest schodů. Osmnáct oválných suků ve dřevě. Dvě díry. „Já?“

Na opačné straně ulice se zvedla garážová vrata a Warren uviděl pana Wilkese, jednoho ze svých sousedů, jak si hoví v zahradním lehátku vecpaném vedle červeného pickupu. Plátno se prověsilo, takže měl zadnici jen pár centimetrů nad betonovou podlahou. Warren zvedl ruku a zamával, ale pan Wilkes dál popíjel z hnědé lahve a nijak nereagoval.

„Oni nejsou rozvedení, víte.“ Položila si písemku na klín. „Matka to odmítá, i když nám otec všechno ukradl. Je to husa.“

„Amando.“ Chtěl, aby už přestala mluvit, aby odešla od jeho domu.

„Prostě se sbalil a zmizel. Bez varování. Všecko nám sebral a rozdal to.“

„To mě mrzí.“

„Věděl jste, že ten pitomec prodává nějaké cetky na pláži na Floridě? Opice vyřezané z kokosů? S nějakou špínou, co s ní teď chodí? Není o moc starší než já, víte. Není to svinstvo, pane Bottsi?“

„Nevím, co na to říct.“

„Stačí, když řeknete, že je to podle vás svinstvo. Že vy byste nikdy nikomu nezničil život. Že byste něco takového nevyměnil za člověka, kterého máte rád.“

Warren hleděl přes ulici na rozpraskané příjezdové cesty, na bungalovy s tmavými okny, podobné jako vejce vejci, na obézního muže, možná tak sto třicet kilogramů, jak vytahuje z krabice další lahev. Nedokázal říct, proč si přitom vzpomněl na tatínka. Možná kvůli té zmínce o výměně. Vyměnil něco zbytečného a nezvratného za malého človíčka, který ho tak zoufale potřeboval. Warren zvedl ruku, dotkl se vlastního obličeje a uvědomil si, že se kdysi díval na svět dětskýma očima.

Na obloze se zablesklo a na schody dopadly velké krůpěje, okamžitě se vsakovaly do dřeva. Napočítal jich čtyřicet tři a pak řekl: „Začíná pršet, Amando. Zmokne ti písemka. Už se začíná rozmazávat.“

Rozepnula školní brašnu, nacpala test dovnitř, zacvakla přezky.

„Rozmazává se, jasně, protože jste ji počmáral litrem červeného inkoustu,“ řekla a vstala ze schodů. „Fakt litrem.“

„Snažil jsem se ti pomoci. Abys pochopila, kde děláš chyby. Pak je totiž už nebudeš opakovat. To je celé.“

„Jenže já nechápu ani ty otázky, pane Bottsi. Jak mám potom znát odpovědi?“ Začala sestupovat se schodů, dole se však zastavila a otočila se. „Ale vy mi pomůžete.“

„Ano, Amando. Pomůžu.“

„Pane Bottsi?“

Vstal. „Ano?“

„Hlavně ať vás nikdy ani nenapadne prodávat ty zatracené opice z kokosu.“

„Nic takového skutečně nemám v plánu.“

„Slibte mi to.“

„Ovšemže. To mohu slíbit. Rozhodně. Ale jenom když mi ty slíbíš, že už za mnou nebudeš chodit domů.“

„Možná,“ prohodila tenkrát a pokrčila rameny. Pak odběhla po chodníku domů. Dělili je od sebe čtyři parcely.

Zatímco teď čekal v kuchyni, jestli se neozve zaklepání na zadní dveře, pozoroval rybičky v akváriích. Automatický spínač právě rozsvítil světla. Hejno osmi teter neonových se míhalo sem a tam za sklem. Bez možnosti volby, příležitosti a v omezeném prostoru měly ve své nicotnosti zvláštní druh svobody. Jejich jediným úkolem bylo existovat. „Vím, že máte hlad,“ zašeptal. „Minutku, moji malí kamarádi. Minutku.“ Napínal uši, aby zachytil dívčiny kroky, ale přes hučení vodních filtrů nic neslyšel. Zhluboka se nadechl, ucítil

topinku, která stále vězela v toustovači, a uvědomil si, že mu mezitím vystydlá snídaně.

Warren byl v pokušení znovu vykuknout z okna, ale rozmyslel si to. Amanda ke dveřím nepřišla a pokud ještě nezmižela, všimla by si pohybu záclon. Brala by to jako pozvání. Lepší bude nenápadně vyklouznout z domu a věnovat se své nedělní ranní rutině. Byla to novinka, změna, k níž ho přiměla jeho přítelkyně Nora, která tvrdila, že pravidelný pohyb mu pomůže zbavit se té jeho nervózní energie. „Deset tisíc kroků,“ prolašovala. „Každý den, a brzy uvidíš rozdíl.“ Warren měl rád konkrétní cíle. Nebo spíš konkrétní čísla. Vědomí, do kolika musí napočítat, mu pomáhalo se soustředit, pomáhalo mu zklidnit mysl.

Ačkoli byl Warren vysoký a hubený, nepatřil k milovníkům tělesného pohybu. Nesnášel, když mu klouzaly brýle po zpočeném nose, když se mu sevřely plíce a pálily ho svaly. Jakmile se mu srdce zběsile rozbušilo v hrudi, obával se, že zemře. Jenže Nora ho tlačila do zdravého způsobu života. Aby jí vyhověl, upravil svůj jídelníček, začal chodit pěšky a dnes se už dokázal rozcvičit v obýváku a jít si zaběhat po okolí. Minulou neděli dopoledne uběhl celých dvaadvacet bloků. To bylo skoro pět kilometrů. Šest tisíc sto čtyřicet jedna kroků, aby byl přesný, a Warren na mechanický krokoměr rozhodně nespolehal.

Zatajil dech, přikrčil se a při zemi se plížil k ložnici. Vyklouzl z pyžama a oblékl se do sportovního. V předsíni si natáhl čelenku přes uši a zašněroval si bílé tenisky, ne moc pevně. Než otevřel domovní dveře, zaváhal. Všech jedenáct akvárií na kuchyňské podlaze bublalo a klokovalo, filtry provzdušňovaly vodu jeho tetrám, razborám, jedné bojovnici pestré a perlovkám tečkovaným. Ten tichý zvuk ho uklidnil. „Brzy jsem zpátky. A pak vás nakrmím. Slibuju.“ Vyšel ven do chladného

rána, zvedl zrak k obloze. Nad hlavou mu visely popelavě šedé mraky s růžovo-fialovými okraji. Pokud už Amanda mezitím neodešla, tak po jeho návratu bude určitě pryč. Mrholení a klesající teplota ji přinutí vrátit se domů. Všechno bude zase v pořádku.

Podstata je mi jasná – roste tam něco malého. Samozřejmě zatím nikdo netuší, že je to Knoflík. Pamatuju si na matčino zdeformované tělo, které pomalu kyne do groteskních tvarů. V sedmi letech se mi náhodou povede zahlédnout ji úplně nahou a ten nešťastný obraz mám už navždy vyleptaný v paměti. Stane se to asi hodinu po otcově smrti. Matka se jde osprchovat, protože ví, že se brzy začnou trousit lidé, a já ji přistihnu, jak na sebe zírám do zrcadla v koupelně. Těstovité paže, naběhlá prsa visící z hrudi, fialové proužky přes napnuté břicho. Svírá si ten pupek prsty nanejvýš nechutným způsobem. „To snad není pravda. To nemůže být pravda!“ opakuje. Z pohledu na její pláč se mi trochu zvedá žaludek, ale mé srdce zůstává klidné, pravidelně bubnuje v hrudi.

Chvilku nato mě načapá, jak na ni civím, a prudce zabouchne dveře. „Proč se musíš pořád chovat tak divně?“ zaječí do zvuku stříkající vody. Protočím panenky. *Jak může být prosté pozorování zaměňováno za podivínství?*

Toho večera se k nám trousí návštěvníci. Matka už voní líp a stále dokola popisuje, jak otec zemřel, i když některé zajímavější podrobnosti vynechává. Mele něco o obchodní schůzce,

vlivných klientech, autonehodě. *Koho si myslí, že tím oblafine?* Otec minul naši příjezdovou cestu a čelně to napálil do Mocného dubu před sousedovým domem. Policie po příjezdu zkoumá rychlost jízdy a úhel nárazu. Samozřejmě padne zmínka o podezření na podnapilost. Seděl v autě sám, žádní spolujezdcí. Příčinou smrti bylo jak nezvládnutí řízení, tak síla nárazu. Matka je zmatená a tváří se jako hromádka neštěstí, když jí vysvětlují, že vzhledem k chybějící brzdě dráze si otec vůbec nic neuvědomil. Policistka se ke mně nakloní a dodá: „Naštěstí pro něj.“ V puse převaluje žvýkačku, která páchne jako umělý meloun.

Má první myšlenka patří tomu nádhernému stromu. Často šplhám do koruny svého listnatého kamaráda a šeptem se mu svěřuju se svými plány. Ten náhlý náraz musel rozechvít jeho nevinné listí i kořeny a já mám strach, zda ho to příliš nepoškodilo. Jakmile odjede policie, matka se úplně zhroutí, sesune se do židle a vydává jakési protivné zvuky. Z její pozice a výrazu obličeje poznám, že prochází počátečním stadiem žalu. Považuju za samozřejmé, že se bojí i o ten strom.

Matku přicházejí navštívit další a další zvědavci. Povede se mi vykrást se zadním vchodem a proplížit se přes trávník pokrytý rosou. Nikdo si mého odchodu nevšimne. Na chvílku se zastavím uvnitř živého plotu, který tvoří hranici pozemku. Cedrové větve mě škrábou do holých lýtek a paží. Vidím odtud na strom a prověšenou žlutou pásku, kterou je omotaný. Slunce už zapadlo a v měsíčním svitu se půda kolem kmene třpytí, je posetá úhledně tvarovanými krystaly rozbitého skla mezi opadaným listím. Škoda, že otce už mezitím odklidili ze scény. Představuju si, jak tam leží rozplácly jako lívanec a záchranáři se ho marně pokoušejí dofouknout do původního tvaru.

Nohy mě samy nesou ke stromu a prsty se dotknu poškozeného kmene. Kůra je zjizvená hlubokými ranami. Mastné a špinavé škrábance protíná pruh obnaženého žlutého dřev-

va, posetého kapičkami čerstvé mízy. Dlaně se mi sevrou v pěst a narůstá ve mně bezmoc, vzápětí ji však vystřídá vztek a rozmetá můj smutek jako domeček z karet.

Zavrtám prsty do vlhkých zářezů a vdechnu omamnou sladkost, linoucí se ze zmrzačeného dřeva. „Mrzí mě, co ti provedl.“ Otec se mi odjakživa z duše protivil. Opilé budižkničemu; zbytečná ztráta uhlíku, kyslíku, vápníku a fosforu. Darmožrout, který doma jen zabíral místo a kradl mi vzduch. Nešlo jinak než ho nenávidět. V tu chvíli se mi vybaví matčino vyboulené břicho. Napadá mě, že ta mrňavá věc uvnitř se s ním nebude muset nikdy setkat, nikdy nebude sledovat, jak se jeho zpocená ruka svírá v pěst a na rtech mu přitom pohrává úsměv. Z té nespravedlnosti mi vyschne v ústech.

Malou baterkou si posvítím na kůru a odhalím rudohnědé šmouhy, které připomínají proužky průsvitného papíru. Kovový pach, ale spíš organický. Při důkladnějším průzkumu těch tenoučkých cárů objevím chloupky, světlé, skoro až bílé. Puls se mi zrychlí a odmítá se zklidnit. Pak ucítím tlak v hrudi. Dme se spokojeností.

Ostré jehličky deště ho bodaly do ramenou a odrážely se od chodníku, ale Warren nezpomalil. Každý krok ho stál velkou námahu, posilovalo ho však pomyšlení na Noru. Rád si představoval, že stojí za každým oknem každého domu, řadu za řadou poválečných bungalovů, a kontroluje ho, jak běží kolem. Tento dětinský nástroj mu pomáhal udržovat určitou rychlost, předstírat jistou míru výkonnosti, a navíc ho rozptyloval od všech ostatních hlučných myšlenek, které mu rámsily uvnitř lebky. Nikdy neuskutečněné rozhovory s tatínkem. Chronické výrony zlosti vůči matce. Starost o mladší sestru Beth, která byla občas nezvěstná, zato vždy ztracená. A teď ta studentka potloukající se po jeho zadním dvorku, která se chová, jako by její život skončil kvůli jedné zpackané písence.

Warren se snažil podvědomě pokračovat v počítání. Vědomou mysl soustředil na Noru. Bylo to však obtížné. Čísla mu vypadávala, představy a zvuky mu proklouzávaly mezi prsty. Je normální mít hlavu takhle přeplněnou k prasknutí? Začal znovu od nuly, představil si odstín Nořiných duhovek a doufal, že mu to pomůže potlačit vířící chaos v hlavě a dosáhnout rytmické prázdnoty.

Při běhu držel paže ostře ohnuté v loktech a zvedal kolena. Když byl ještě kluk, často se mu spolužáci na hodinách tělocviku posmívali kvůli nemotorným pohybům. Nohatý pavouk. „Přidej, chcípáku,“ pořvávali, když běžel kolem. Tělocvikář křikl: „Přihraj Bottsovi,“ a spoluhráč mrštil míč Warrenovi přímo do hlavy. Basketbalový, fotbalový, volejbalový i ten na ragby a vybíjenou. Jeho lebka je všechny důvěrně znala. Nebyla to však jeho chyba. On sám připisoval svou špatnou koordinaci smutku. V týdnech po tatínkově smrti, když bylo Warrenovi jedenáct, mu žal prosakoval póry, až mu na kůži vybuljel strupovitý ekzém. Rudé mokvající boláky v ohybu loktů, pod koleny, za ušními boltci. Bolel ho každý pohyb, každé ohnutí končetiny, a proto se naučil být na sebe opatrný. Snad kvůli tomu pak někdy působil až zženštile.

Počítal. A myslel na Noru. Dokonalou Noru.

Připomněl si, že dětství už nechal dávno za sebou. Dnes je dospělý muž, vývojový biolog s doktorátem. V budoucnu se z něj stane univerzitní profesor s definitivou, pokud se tak rozhodne. Momentálně to bral mírnou oklikou, dal si v laboratoři roční pauzu a nastoupil jako zastupující učitel na druhém stupni. Právě své mladé studenty provedl záludnostmi fyziky. Druhy sil a jednoduché stroje. Většina žáků sice prolezla s odřenýma ušima, to však Warrena neodradilo. Přál si, aby si alespoň někteří z nich zamilovali řád téhle vědní disciplíny, její předvídatelnost. Fyzika a biologie byly jeho nejoblíbenější předměty a přistupoval k nim s nadšením. Nevzdával to, ani když studenti podřimovali, natahovali žvýkačku z úst nebo si strkali tužky do nosu. Naučil se však, že se k nim nikdy nesmí otočit zády. Několik týdnů předtím přistihl chlapce jménem Adrian Byrd, jak bez dovolení používá laboratorní vybavení: měl vyhrnuté tričko a k bradavkám přicvaknuté krokodýlky. Přerývaně dýchal a právě se chystal zasunout dráty do elektrické zásuvky, když se k němu Warren vrhl a srazil ho na podlahu. „Zbláznil ses?“ zařval a Adrian se pobaveně ušklíbl.

Obličej mu brázdily stehy; nedávná zranění měl křížem krá-
žem sešitá černou nití. „Mám rád bolest,“ prohlásil. „Po smrti
už moc bolesti není,“ opáčil Warren, ale ihned svého výroku
litoval. Bylo to nevhodné. „To jsem neměl říkat. Byla to ale
velice nebezpečná hra, Adriane. Ve svém věku by ses už měl
obejít bez chůvy.“ Všichni se hurónsky rozesmáli a ve třídě
vypuklo hotové pozdvižení, zatímco Warren zamykal svorky
a dráty do skříně a Adrian natahoval krk, aby zjistil, co udělá
s klíčem.

Zítřka začnou probírat snadnější látku, genetiku. Mende-
lovy zákony dědičnosti, pokus s hrachem. Chromozomy, ge-
notypy a fenotypy, hladký lusk versus svařštělý. Nebyl si jistý,
zda žáci pochopí podstatu, ale chtěl to zkusit. Když si přípra-
voval pomůcky, vzpomněl si, že tatínek také pěstoval hrách.
Ty zelené popínavé rostliny se úponky zachytávaly o tenkou
sít' a šplhaly vzhůru po hraně hliníkové boudy. Když Warren
tatínka pozoroval, jak si prohlíží své výpěstky skrz kulaté
brejličky bez obrouček, byl přesvědčený, že připomíná spíš
vědce než to, čím je doopravdy – obyčejný zahradník, prodá-
vač na plný úvazek v místní prodejně krmiv a osiv. Tichý, hlou-
bavý muž.

Občas ho napadalo, že by o něm mohl vyprávět Noře. Jenže
jak vyjádřit, jak moc otce zbožňoval a jak moc tatínek zbož-
ňoval jeho? Říct jí, co mu ten muž skoro každý den šeptal do
ucha: „Ty jsi jediný důvod, proč tu zůstávám, synku.“ Modré
oči měl tak světlé, až byly téměř průhledné. Tatínkova slova
se neúnavně rozléhala ve Warrenově dospělé mysli, ale jeho
dětské já, ten posměváček, otráveně namítal: „Já vím, tati. Já
vím! To už jsi říkal. Milionkrát.“ Warren si tatínka vždycky
představoval, jak odjíždí pryč svou rezivějící nákladní do-
dávkou a pohlcuje ho oblak prachu. Vyjíždka, z jaké se člo-
věk může vždycky vrátit. „No jistě,“ řekl pak tatínek. „Pojď
sem, můj milý. Naučím tě něco užitečného. Něco, co se mezi
cihlovými stěnami nedozvíš.“ Společně se vykradli ven s kni-

hou a schovali se v kůlně, pod stromem, ve vysoké chladivé trávě na sousedově poli. Tatínek s tím dělal vždycky velké tajnosti. Tajil to před matkou. Dokonce i před Beth, kterou pak často slýchali, jak je hledá. „To není fér,“ povykovala. „Vy nehrajete fér!“ Žadonila, aby se jí ozvali. Aby se k nim mohla přidat.

Tatínka by asi nijak nenadchla Warrenova volba povolání, ale Nora by se mu určitě líbila. Tím si byl Warren jistý. Nora pracovala v oddělení lahůdek v supermarketu, a když ji poprvé uviděl, zaskočil ho její široký a mírně nesouměrný úsměv. Co to znamená, když se někdo tak moc usmívá? „Vy jste tady nový,“ prohlásila tenkrát. „Je fajn vidět nějakou neokoukanou tvář.“ Warren si posunul brýle na nose a pak se zakoktal, když se ho zeptala, jestli chce do sendviče přidat avokádo. Nikdy předtím to ovoce (zeleninu?) nejedl a bylo mu trochu trapné to přiznat. „Bude vám chutnat,“ pronesla s tichým nadšením, „je to přírodní máslo.“ Pak začala krájet světlezelenou dužinu, až se objevila velká hladká kulatá pecka. Zvedla ji do vzduchu a zašeptala: „Tohle se ale nejí,“ a vrhla na něj další úsměv. „To je škoda,“ vypravil ze sebe a jeho veselý hlas mu samotnému zněl cize.

Při pohledu na tu obrovskou pecku si znovu vzpomněl na otce. Byly to milé vzpomínky. Tatínek, vytáhlý a hubený jako on, klečel u záhonu a hrabal se v hlíně, sádl semínka a získával obživu z půdy. Warren si jako dítě myslel, že jejich zahrada je obrovitánská, že sahá až někam za obzor a úroda by určitě stačila k nakrmení celého světa. Až když vyrostl, pochopil, že je to jen větší parcela, která sotva uživí rodinu plus malý stánek se zeleninou na konci příjezdové cesty. Na tom ale nezáleželo. V jeho vzpomínkách tatínek neustále něco pěstoval. Zajišťoval jim obživu. Warrenovi, matce, Beth. Sedávali společně kolem stolu s deskou z navoskovaného dřeva, poškrábanou za ta léta psaním domácích úkolů. Tupé tužky se protlačovaly skrz stránky.

Tatínek by si tu pecku vzal.

„Jde to vypěstovat?“ zeptal se jí Warren s pohledem na avokádovou pecku.

„Sice nemám nejmenší tušení jak, ale proč by to nemělo jít?“ odvětila. Zabalila vlhkou kuličku do ubrousku a strčila mu ji do ruky. Bílým zápěstím se mu přitom otřela o palec. „Dejte mi vědět, jak to dopadlo.“

Warren ještě toho odpoledne zašel do knihovny, prostudoval několik pěstitelských příruček a našel tam pasáž o avokádových peckách. Doma pak postupoval podle návodu a špejlemi podepřel pecku ve sklenici tak, aby její spodní strana byla ponořená v čisté vodě. Počítal dny, pozoroval a čekal; hnědá slupka se sloupala a semeno se rozštěpilo, až se nakonec zespoda vynořil tenký, téměř obscénní klíček. Warren byl nadšený. O devětadvacet dní později vložil naklíčenou pecku do terakotového květináče, zasypal ji hlínou, a když se rozvinuly listy, vykonal nejtroufalejší čin svého života. Odnesl tu rostlinku Noře.

Než Warren doklusal na Hlavní ulici, měl pocit, že se mu rozskočí plíce. A co když ano? Co když prasknou jako balonky a on se začne dusit cáry splasklých laloků, bude plivat na chodník kusy krvavé tkáně? Jeho mozek vědce věděl, že je to nemožné, přesto se těch představ nedokázal zbavit. V krku mu vyschlo a pokaždé, když se pokusil polknout, cítil, jak mu do hrdla stoupají žaludeční šťávy. Kyseliny, které mu nejspíš rozežírají vnitřnosti. Zastavil se před Andyho rájem zvířat, opřel se dlaní o výlohu a zlomil se v pase. Druhou rukou si sáhl pod bundu a masíroval si sval nad srdcem.

Dveře prodejny se otevřely a objevila se hlava Gordieho Smita, syna majitele. Měl krví podlité oči, mastné vlasy a jeho tlustá tvář vypadala ještě odulejší.

„Počasí na hovno, co?“

Warrena znovu napnulo na zvracení.

„Seš v cajku, kámo?“

„Sna-snažím se,“ vypravil ze sebe Warren.

Seznámili se v létě, když Warren přišel do krámku s chovatelskými potřebami. Měl v úmyslu koupit pár plechovek kočičího žrádla, ale nakonec odcházel s hejnem rybiček, několika akvárií, osvětlením, vodními rostlinami, pískem, štěrkem a vším ostatním, co je potřeba pro provoz jedenácti nádrží. Gordieho otec se totiž rozhodl rybiček zbavit; prodeje byly nulové a on vyhrožoval, že je všechny spláchne do záchodu. Warren nemohl dopustit takové nesmyslné ztráty na životech.

„Můžu ti donést něco k pití, kámo? Sklenici vody?“

„Ne, díky. To je dobré.“

„Chytáš dešťový kapky? Vsadím se, že jo.“

„Chci si jenom zlepšit kondici.“ Warren spočítal cihly, které lemovaly spodek okenního rámu. Třicet dva. Z toho sedm otlučených. Napřímil se, sundal ruku z výlohy a otřel sklo rukávem. „Promiň, udělal jsem tam šmouhu.“

„To neřeš, prokristapána. Na tom skle už toho bylo! Ani bys nevěřil, co všechno jsem už odtud seškrabával.“

Warren se už málem zase rozběhl, když vtom se zarazil a úkosem pohlédl na Gordieho. „Co tady vlastně děláš v neděli? Navíc v tuhle hodinu?“

„Manželka,“ odvětil. „Nahoře nad prodejnu je malej kvar-týr. Je tam klid. Mužskej si občas potřebuje odfrknout.“

„Chápu.“ I když nechápal.

„Jo, a kámo? Kdybys chtěl rozšířit chov, dostali jsme hromadu fretek.“

Warren se ušklíbl. „Ne, ne. Mám všeho dost.“

„A morčata. Nebo naháče. Ti nemají žádnou srst. Takový divný malý příšerky.“

„Mně stačí Stephen, můj kocour. A rybičky.“

„No tak jo.“ Gordie si prohrábl rukama kšticí a pak pohlédl na zápěstí. „Ježíškote. Musím se honem osprchovat a mazat domů. Snídaně se starou. A tchyní. Dej mi ránu z milosti! Ukonči mů trápení.“

Warren se zasmál, dvakrát se zhluboka nadechl a pokračoval v běhu. Déšť se změnil v ledové krupičky. Odrážely se mu od temena, odskakovaly od chodníku. Doufal, že on se na Noru nebude nikdy dívat tímhle způsobem. Jako na povinnost, kterou je nutné přetřpět. Ne že by Gordieho odsuzoval, ale Nora si zaslouží lepší zacházení. Během letních měsíců se toho o ní tolik dozvěděl. Rozhodně nebyla upovídaná, ale on ji dokázal nenápadně přimět, aby se mu svěřila. Nora si v životě užila svoje a Warren žasl, že i přesto všechno není vůbec zatrpklá. Manžel, její dětská láska, zemřel na onemocnění ledvin. Komplikace způsobené lupénkou. O ničem nevěděli, dokud nedostal divné horečky a neotekly mu nohy. Celé roky pendlovala mezi nemocnicí a domovem. Bylo to dlouhé a bolestné, popisovala Nora a Warrenovi se při jejím vyprávění svíralo srdce. Dobře věděl, jak bolí ztráta milovaného člověka. Zvláště když o něj přijdete dávno předtím, než skutečně zmizí ze světa.

Gordie je jednou spolu viděl a pak Warrenovi řekl: „Jo, prožila si chuděra hrozný věci. Měla vážně pech, že si musela tím vším projít.“ Warren o jeho názor nestál, přesto přikývl a poznamenal: „Se mnou ji nic hrozného nečeká.“

Podrážky mu vytrvale pleskaly o chodník. Jeden krok za druhým. Pomalu a rovnoměrně. Devět set sedmdesát tři kroků. I když s počítáním bohužel musel dvakrát začínat. Led se změnil ve sněhové vločky, první té zimy; poletovaly kolem, padaly mu za krk a ochlazovaly ho. Pohlédl na silnici před sebou; zbýval už jen poslední kopec. Všechno pokrývala tenká sněhobílá pokrývka. Proběhl zatáčkou a začal pomalu stoupat slepou ulicí směrem domů. Jakmile tam bude, může se klidně svalit na podlahu, když bude chtít. Ještě dvacet jedna domů. Představil si Noru na vrcholku kopce, jak stojí před jeho bungalovem a povzbuzuje ho. „Hned tam budu,“ zašepтал. „Počkej na mě.“

Vybelhal se po schodech k domu a vklopýtal na verandu. Dovlekl se ke kuchyňskému dřezu, sklonil hlavu ke kohoutku a hltal vodu plnými doušky. Dlaní si otřel ústa, několikrát se zhluboka nadechl, pak si rozeplnul bundu a přehodil ji přes židli. Bavlněné tričko se mu lepilo na břicho a na záda. Prohrábl si husté vlasy, odhrnul závěs a vyhlédl zadním oknem na prkennou terasu. Teď ji pokrýval sníh, ale před pár měsíci tam ještě seděla Nora na letním slunci, usrkávala svou domácí limonádu, čekala, až Warren dogriluje a –

A... a... tohle nečekal. Pořád tam byla. Pořád tam byla. Amanda Fullerová ještě pořád stála u něj na zahradě. Nepohnula se ani o píd.

Otec vypadá v rakvi v pohřebním ústavu klidně. Vlasy mu sčesali dopředu, aby zamaskovali rozmašírované čelo. Obličej mu pokrývá silný béžový mejkap a ačkoli mu na tváře naplácali příliš mnoho růžové, moje odulá matka trvá na tom, aby ještě přidali. „Nevypadá dobře,“ stěžuje si plačtivě řediteli. „Ztratil barvu.“ *Beze srandy.*

Otec má ruce složené na hrudi. Nehty ostříhané, dlaně zkřížené přes sebe. Přistoupím k rakvi, natáhnu ruku a dotknu se jeho studené pokožky. Mám pocit, jako by se v ní stále držel náznak tepla, a napadá mě, že se třeba probudí, až bude zahrabaný pod zemí.

Ohlédnu se a vidím, že mi účastníci pohřbu dopřávají chvíli soukromí. Dojemný okamžik pro poslední sbohem. Přejedu mu dlaní po ruce, uchopím ho za prostředník, „sprostý prst“, jak mu říkali ve škole, a stisknu. „Ach, tatínku,“ zašeptám, „kdepak teď jsi?“ Znovu se rychle ohlédnu přes rameno a vyvrátím mu prostředník dozadu, přitlačím a cítím, jak se trhají mrtvé vazy. Nakonec se ozve zřetelné a uspokojujivé křupnutí.

Když odstoupím stranou, prst zůstane vztyčený. Po mně se přikolébá k rakvi matka a všimne si toho. Zrudne v obličejí do podobně nepřírozeného odstínu, jaký mají tváře jejího mrtvého manžela, a snaží se prostředník narovnat, zastrčit ho pod ukazovák. Pokouší se ho ohnout na opačnou stranu. Neúspěšně. Prst se vždycky znovu vzpřímí. Výmluvně naznačuje celému světu, co si o něm myslí. Vidím, jak se ostatní truchlící uculují, ukazují hlavou. Doufám, že ten hajzl tak zůstane už napořád.

Večer, když z našeho domu vypadne i ten poslední vetřelec, matka polkne další plochou růžovou pilulku. Na mou poznámku, že by neměla ty tablety užívat, protože ta věc, co jí roste v břiše, sedativa nepotřebuje, se na mě škaredě podívá. Opáčí, že tomu můj mozeček ještě nemůže rozumět (*omyl*) a že to není moje starost (*dost možná*). Pak usne pod dekou na gauči. Zatímco chrápe s otevřenou pusou, dřepím na konferenčním stolku jako našťvaný pták, rukama si objímám lýtka a sleduju, jak se jí zvedá a klesá hrud. Za ten bezostyšný projev sobectví matkou hluboce opovrhnuju.

I když je mi pouhých sedm let, můžu teď bez dozoru bloumat po domě. Usadím se na polštář v koutě svého pokojíčku a čtu si. Literaturu faktu, samozřejmě. V tom věku mě zajímají veškeré publikace o přežití – jak rozdělát oheň, vybudovat přístřešek, vázat uzly, jak získat pitnou vodu ze stojatého rybníka. Nemám v úmyslu zdrhnout z domova. Jen mě baví shromažďovat užitečné informace.

Dům je tichý, až na závojnatku, která vyplula až k hladině vody v akváriu a lapá po vzduchu. To rytmické glo glo glo mě uklidňuje a prohlížím si oranžovou rybku, která se snaží přežít v zakalené vodě. Má infikovaný nebo splasklý vzduchový měchýř, a i když se snaží plavat vzpřímeně, často se obrátí na bok nebo hlavou dolů. Nechápu tu její sveřepost. Proč se dál pokouší bojovat? Za daných okolností je podle mě nejlepší

přinutit ploutve, aby se přestaly hýbat. Klesnout na dno a se vším skoncovat.

Čtu zrovna o využití sokolů k lovu drobné zvěře, když se zdola ozve nějaký hluk. Táhlé zaskřípění síťových dveří proti hmyzu. Cvaknutí kliky, pak vrznutí dospělé boty po gumové rohožce.

Zavřu knihu a odložím ji na podlahu. Zpomalím dech a zklidním tlukot srdce, aby nepřehlušoval mé myšlenky.

Zdola se nese zvuk opatrných kroků. Popocházení. Cinkání skla.

Lezu po čtyřech po podlaze, prsty se mi boří do tmavomodrého koberce, a opatrně vystrčím hlavu ze dveří pokoje. Kdosi šramotí v kuchyni. Nikoho nevidím, kromě matky vy-tuhlé na gauči. Zachovávám klid. Snažím se, aby mě nepřemohlo vzrušení; mám pocit, jako by mé vnitřnosti olizovaly devítivoltovou baterii.

Ozve se chroupání. Někdo ujídá z občerstvení, které zůstalo v mísách na kuchyňské lince. Pak uslyším dívčí zavřísknutí: „Kuuur-va!“

Poznávám ten hlas. Jaké zklamání! Moje teta. Matčina blbá sestra. Vchází do dveří obývacího pokoje s rukou přes pusku. Když ji odtáhne, má na dlani krev. „Zasraná kurva svině,“ mumlá. Její věta je gramaticky nesprávná; dvě podstatná jména napaná na sebe. Prsty si povytáhne spodní ret, vystrčí bradu a šilhá dolů s krajně nelichotivým výrazem připomínajícím ještěrku. Snaží se zahlédnout své zranění.

Na rozviklaných štekách se plíží kolem matky, pak se zastaví, skloní se k ní a nalakovaným nehtem jí zaťuká na čelo. Matka se ani nepohne. Teta přistoupí ke stolku. Vlasy má řídké a obarvené na černo, ale z mého pozorovacího stanoviště mají její pačesy fialový nádech. Sáhne do košíku s kondolen-cemi a vezme tu, co leží nahoře. Zavrtím hlavou v údivu nad kradmostí jejich pohybů. Na každou obálku jí stačí vteřina až dvě: vyndá ji, zasune dva prsty do roztržené chlopně, vytáhne

těch pár drobných a strčí si je do záňadří polyesterové blůzy. Pak prázdné kondolence v košíku úhledně přeskládá. Narovná telefonní seznam, posbírání pár uschlých okvětních lístků a hodí je do vázy s vadnoucí kyticí. Nakloní hlavu doleva, doprava, doleva, a spokojeně zamlaská.

Když se druhý den vrátí, přinese mi balíček ve světle modrém papíře. Možná ji přepadla nějaká očesaná verze výčitek svědomí, nebo si možná všimla, že ji špehuju, a tohle má být dráždivé. Rozbalím to a uvnitř najdu hranol ze skla, v němž je zalitý zlatohlávek. Zvednu ho k očím a zaznamenám šest článkovaných nohou, maličké oči a dokonalé tyrkysové krovky.

„To je od tebe pozorné.“

„Napadlo mě, že by se ti to mohlo líbit,“ prohlásí. „Speciální dárek pro tebe, než se narodí to maličké. Odvede to pozornost, víš.“ *Jakou pozornost? A od koho?* „A navíc,“ pokračuje, „si potrpíš na různý ujetosti.“

Mrtvý hmyz. „To jo.“ Zírám na tetu. „Byl ten brouk naživu, když ho zalili do skla?“

„Naživu?“

„Nebo ho nejdřív usmrtili?“ Otáčím skleněným hranolem v ruce. „Nevidím na tom exempláři žádné poškození.“

„Takže?“

„Byla to zabijačka.“

„Aha.“ Tetě poskakuje obočí. Má ze mě legraci, ale nesměje se. „Teď je každopádně mrtvej.“ Upře na mě zrak. „Jsou to systematický potvůrky. Tihle brouci. Víš to?“

„Ano. Ovšemže to vím.“

„Jo jo, Drobku.“ Štípne mě do nosu, prsty jí páchnou levnou voňavkou. Ucuknu hlavou. „Jsou už prostě takoví,“ dodá. „Zrovna jako ty.“

Její snaha je chvályhodná, ale žádný dárek nebyl potřeba. Nemusí se bát, že ji prozradím. Mně úplně stačí vědomí, že kradla. Kdykoli se mi to bude hodit, můžu se jí upřeně zadívat do očí, třeba i v nevhodnou chvíli, a ona bude muset srazit

podpatky a udělat, co chci. Počkám si, až se její zranitelnost
vystupňuje a ona už nebude schopná vydržet můj pohled.

Ten měňavý brouk se stane základem mé sbírky. Vzpomínka na něj ve mně dodnes vyvolává pocit omamného štěstí.

Warren udělal dva kroky k oknu. Naklonil hlavu. Přimhouřil oči. Zvedl dva prsty a poklepal si po rtech. Jedna, dvě, tři, čtyři.

Na zadním dvorku už bylo víc světla. I skrz lehké sněžení rozeznával nepřírozenost jejího postoje. Hlava jí visela dopředu a ruce měla svěšené, houpaly se jí před tělem jako nějaké zapomenuté loutce. Warren udělal úkrok bokem, naklonil hlavu na druhou stranu, změnil úhel pohledu, a tehdy uviděl ten provaz. Skrývalo ho přítmí v koruně stromu, raní stíny. Ten provaz měla omotaný kolem krku. Nestála tam, jak si původně myslel. Amanda Fullerová visela.

Pohlédl si na nohy. Ještě pořád měl nazuté tenisky. Trhnutím otevřel zadní dveře a rozběhl se přes dvorek směrem k ní. V půli cesty se zastavil. Sotva se na ni dokázal podívat. Čepici měla nakřivo, obličej a ruce fialové, špičkami bot se dotýkala země a u nohou se jí válely rukavice. Něco jí trčelo z úst. Kus papíru nebo látky, těžko říct.

Warren se snažil pohnout nohama, přistoupit blíž, ale svaly mu odmítaly poslušnost. Zavřel oči a představil si, že je tam tatínek. Natáhl k němu ruce, ale nahmatal jen vzduch.

„No tak,“ procedil skrz skřípající zuby. „Jdi dál. Už ti není jedenáct.“ Jenže to nešlo. Nebyl schopen přiblížit se k tělu, obejmout mu nohy a nadzvednout, snažit se najít způsob, jak tu dívku sundat dolů. Namísto toho se zaměřil na větev stromu a v duchu posuzoval technické parametry kladkostroje. Propočítával úhly lanek, určoval, jak systém kladek rozloží dívčinu odhadovanou hmotnost. Jak sníží potřebnou sílu. Všechno to důvěrně znal. Uklidňovalo ho to. Proč mu mozek tohle dělá? Proč provádí výpočty, zaměřuje se na jednotlivé prvky celého systému? Protože je zbabělec. To je ten důvod. Stejný zbabělec, jako když byl ještě kluk.

„To bude v pořádku,“ vydechl, „jdu sehnat pomoc.“ Škobrtal nohama, když pozpátku couval ke dveřím, sedmnáct kroků zpátky do domu.

„Je tam dívka,“ zašeptal do sluchátka.

„Dívka, pane?“

„Myslím, že se jí něco stalo. Že je zraněná.“

„Vy jste teď u ní?“

„Ne, ne. Je na mém zadním dvorku.“

„Je při vědomí? Dýchá?“

„Já nevím.“ Hlas se mu zlomil.

„Vaše jméno?“

„Warren Botts.“

Na lince zavládlo ticho a pak se ozvalo: „Posílám k vám sanitku. Měla by dorazit asi za sedm minut.“

Jedna, dvě, tři, čtyři, pět, šest, sedm.

„Můžete popsat, co se stalo, pane?“

„Došlo k nehodě,“ odpověděl pomalu. Operátorka mu položila další ze seznamu otázek.

„K nehodě jakého druhu?“

Warren polkl. Srdce mu bušilo v hrudi a hrozilo, že se náhle zastaví. „Nahoře. Na stromě.“ Slova mu vázla v hrdle, vycházela zkomolená. „O-o-o-ona vi-vi-visí. O-oběšená. Na provaze.“

„Pane Bottsi. Špatně vám rozumím. Musíte se uklidnit. Oběšená? Pane Bottsi?“

Nedokázal odpovědět. Snažil se myslet na Noru. Pokoušel se počítat, vířila kolem něj změř číslíc, ale zasekl se u dvanáctky.

„Co jde po dvanáctce?“

„Pane Bottsi?“

„Nemůžu si vzpomenout. Nemůžu si vzpomenout.“

„Pane Bottsi. Teď mě pozorně poslouchejte. Musíte ji sundat a začít s resuscitací. Okamžitě.“

Jak by mohl té operátorce říct, že ta dívka tam visí už přes hodinu? Že ji na svém zadním dvorku viděl, ale ignoroval její přítomnost. Předstíral, že ji nevidí, předstíral, že se nic neděje, a raději si šel zaběhat. Myslel jen na sebe, na svůj život, na svou přítelkyni s hlubokýma hnědýma očima. A Amanda mezitím umírala. Zvedal se mu z toho žaludek.

„Moc mě to mrzí,“ zašeptal sevřeným hlasem. „To jsem nechtěl. Tak jsem to nemyslel.“

„Pane Bottsi?“

„Musím končit. Nemůžu... promiňte. Musím se postarat. O rybičky.“

„Prosím nezavěšuju—“, ozvalo se, jenže to už Warren jemně položil sluchátko do vidlice.

Jako omráčený roztřeseně zamířil k akváriím. Postupoval od jednoho k druhému, u každého zvolil správný druh krmiva, zvedl kryt, šupinky bral pinzetou, granule špičkami prstů. Pouštěl potravu do proudu vzduchových bublinek. Mrňavé rybičky rejdlily všemi směry. Některé se oždibovaly navzájem nebo kradly potravu svým soukmenovcům. Krunýřovci celý ten chaos ignorovali a zůstávali přisátí rozšířenými pysky ke skleněným stěnám.

Na zadní dvorek se Warren ani jednou nepodíval.

Jakmile nakrmil rybičky, odešel do obývacího pokoje svého pronajatého domku a stoupl si před pohovku. Arkýřovým oknem

viděl na ulici lemovanou pravidelně rozmístěnými duby. Vládl tam klid. Všechna garážová vrata byla stažená, jejich kyklopská oka spala. Po chodníku se plazil navátý sníh. Na druhé straně ulice se ve větvích stromu zachytila bílá igelitová taška. Vítr ji roztrhl a částečně rozerval na cáry, ale nepodařilo se mu ji osvobodit. Při tom pohledu se Warren posadil uprostřed místnosti na podlahu a začal si kousat nehty.

Snažil se spočítat všechno, co ještě musí udělat. Přípravy na vyučování měl hotové. Stephena nikde neviděl, ale v misce měl vodu. A rybičky byly nakrmené. Až do večera si o ně nemusí dělat starosti. Warren zabořil obě ruce do chlupatého koberce s vysokým vlasem a vydělal v něm čtverec o ploše asi pěti centimetrů čtverečných. Probíral svazky vláken mezi prsty, v duchu je počítal, násobil a zaokrouhloval, a nakonec zavřel oči a snažil se určit celkový počet pramenů, které pokrývaly podlahu jeho malého bungalovu.

Šest týdnů po otcově smrti se matce narodila holčička. Přišla na svět o něco dřív a já se od té doby ze všech sil snažím ignorovat její přítomnost. Není to zas tak těžké, protože jen zřídka opouští postýlku. Nedělá nic jiného, než spí. A jí. A dává se při pití z lahve. Je to vychrtlé stvoření porostlé divnou blondatou srstí a naprosto nechutně smrdí. Límeček košilky má věčně vlhký, plný zažloutlých fleků od sraženého mléka. Škrábe si obličej ostrými nehty, takže je ještě ošklivější než předtím.

„Neměl by jí to někdo ostříhat?“ ptám se. Teta se zasměje, zálibně si prohlédne své dlouhatánské drápy a utrousí: „Aspoň si na ně zvykne.“

Několik týdnů po matčině porodu jdeme na vánoční koncert do školní tělocvičny. Matka, teta, to stvoření a já. Matka totiž v jakémsi pomínutí smyslů usoudila, že je to výborný nápad, i když věděla, že já tam jít odmítám. *Kdo by chtěl zpívat a držet se přítom za ruce s upatlanýma děčkama?* Kolem mě jsou sice samí dospělí, ale uličkou se trousí zástup mrňousů ze školky. Jsou navlečení do pomačkaných bílých prostěradel, kolem krku lemovaných krvavě rudou mašlí. Nohy jim nejsou vidět a zdá se, jako by se vznášeli, plují povětřím jako duchové směrem k pódiu.

Vysokými pronikavými hlásky zpívají něco slavnostního a bezstarostného a mně to proti mé vůli prosakuje do hlavy. Mozek se snaží čemusi uniknout – nebo tomu snad jde vstříc, kdoví. Dělá se mi z nich nanic. *Jak to, že jsou tak šťastní? Tak uvolnění?* Můj nervózní neklid však nejspíš nemá s jejich zpěvem nic společného. Je to důsledek mých provlhých kalhot nebo zimní bundy vycpané slepeným peřím, která vůbec nehřeje.

Když mi matka podá ten malý uzlíček, poleje mě pot. Je zřejmé, že se ta věc taky potí – má totiž na sobě mou starou modrou zimní kombinézu s oranžovým pejskem na rukávu, a navíc je celá omotaná háčkovanou dekou. Obličej má růžový a jako-by umaštěný. Z pootevřených rtů vychází slabé kňourání.

Světla se ztlumí a veškerá pozornost se obrátí k dřevěným schodům v přední části tělocvičny. Stvoření se v mém náručí neklidně vrtí a vydává protivné mňoukavé zvuky. Vehementně tím malým tělíčkem pohupuju, ale fňukání neustává. To musí přestat. Zvednu oči k matce, ale mám pocit, že její hlava je ode mě na kilometry vzdálená. Neuslyší mě, když ji požádám o pomoc. Otočím se k tetě. Ovívá se dlaní a pak si ji přitiskne k okraji hlubokého výstřihu.

To mě rozčílí.

Nevím, co mě to najednou popadne. Proč se rozhodnu udělat to, co vzápětí udělám. Je to tak samozřejmé, tak přirozené. Kradmo přejedu dlaní po dece a přiložím ji tomu stvoření na pusku. Malinko ji posunu, aby zakrývala i knoflík nosu. Skrz rukavici cítím závany teplého vzduchu, mezi prsty mi vychází pára. Nechám ruku volně položenou, má paže působí jen vlastní vahou, rameno mám uvolněné a ochablé, nic víc. Netisknu. Ne, netisknu. Tvor chvilku škube hlavou dopředu a dozadu, já ale dlaň nezvednu. Pak se jeho divné modré oči upřeně zahledí do mých. V jejich vodnatém pohledu není ani náznak strachu. V přítomí hledíště do nich zvědavě civím, dokud se neobrátní v sloup a nezakryjí je víčka. Ta věc mi z neznámých důvodů důvěřuje.

Na jednu stranu chci, aby začala řvát a poskytla nám tak záminku odejít z přetopené tělocvičny. Opustit ten zástup divných vznášejících se dětí, které broukají a pohupují se ze strany na stranu a mně se z nich dělá šoufl. Na druhou stranu si přeju, aby ten uzlíček v mém náručí prostě zmizel, aby už neexistoval. Pro ukrácení dlouhé chvíle si v duchu pohrávám s tou myšlenkou. Co kdyby ten tvor zanikl? Co kdyby ho váha mé ruky odsoudila k hodně, ale hodně dlouhému spánku? Leží mi v náručí, nehybný a těžký jako cihla, a já nechávám tu otázku po celý zbytek koncertu viset ve vzduchu. Ta myšlenka mi ochromuje mozek, ale mé srdce dál tlučé pravidelně a klidně.

Matce trvá celou věčnost, než se vymotá ze školy. Lidi ji neustále zastavují a vyptávají se, jak to zvládá se dvěma nezletilými potomky a mrtvým manželem. Teta bez přestání štěbetá, vybavuje se s přátelskými tatínky a k jejich zamračeným manželkám se otáčí zády.

Domů se vracíme za tmy, z nebe se snáší sníh a šimrá mě na uších. Po mírném nátlaku mi matka dovolí nést to stvoření celou cestu. Chci si uchovat ten pocit a počkat s rozhodnutím, až budeme doma. Pro každý případ. Na nohou mám gumáky. Do zimních bot z loňska se mi už nevejde noha, takže mi musí stačit holínky. „Máš kliku, že můžeš nosit aspoň tyhle,“ říká matka, i když si nijak nestěžuju. Zvenku vypadají skvěle. Lesklá čern, neporušená podšívka, vpředu nahore dokonale zachovalý červený štítek. Nikdo však neví, že jednu mám rozříznutou pod patou od chvíle, co se mi doma na dvorku povedlo šlápnout na kus železa. Nikdo netuší, jak široce se ten zářez rozšklebí, když šlápnu do břechky.

Moje malá sestra roste a mění se a během několika týdnů se z vrásčitého chlupatého mimozemšťana stane mrňavý človíček. Matka ji po většinu času drží v izolaci v kyselé páchnoucí postýlce a já mám nutkání neustále se jí dotýkat.

Komunikovat s ní. Když spí, často jí přikládám ruce na spánky růžové lebky a tisknu. Mezi dlaněmi cítím sotva znatelný pohyb lebečních kostí. Představuju si, jak se jedna tenká deska posunuje přes druhou. Miminovská desková tektonika. Občas se skláním nad postýlkou a mačkám jí to měkké místo na hlavě. Pulzující *fontanelu*. Debilní slovo! Zní to spíš jako druh taveného sýra než oblast, kde lebeční kosti ještě nesrostly. Když se na ten bod zatlačí, sestra vytřeští oči a pak se její pohled postupně rozostřuje. Vytřeštit. Rozostřit. Je to zábavná hra. Nejen ovládání toho výrazu maximálního překvapení, ale i vědomí, že když stisknu dost silně, můžu ji poškodit. Můžu jí prorazit kůži a klouby prstů se mi zaboří do tukové tkáně jejího mozku. Odolám však pokušení. Po dlouhém uvažování nakonec dospěju k názoru, že chci vidět, co z ní nakonec vyroste.

Musím ovšem přiznat, že postupem času mi ten malý skřítek přiroste k srdci. Není pochyb, že mě tenhle cvalík plný dřelůčeků a faldů zbožňuje (jak se ostatně sluší a patří). Jakmile sestra dokáže zaostřit, nespustí mě z očí a brzy se začne snažit ke mně přikutálet. Zoufale mrská tělíčkem sem a tam. Kdo by jí to mohl vyčítat? Začne lézt pozdě, až v patnácti měsících, ale zato se pak ke mně vrhá rychlostí blesku. Baví mě ji pozorovat. Plazí se po umolousaném koberci tak rychle, až se zdá, že poskakuje. Jako nějaký brouk. Nikdy nebrečí, jen když mě vidí odcházet z místnosti. Je to oddaný malý tvoreček a mě poprvé v životě někdo nepokrytě uctívá. Vidí mě v mé pravé podobě, a přesto mě má ráda.

Ta myšlenka mě uklidňuje a zneklidňuje zároveň. City jsou ošemetné, nespolehlivé a zrádné, slizké jako úhoř. Vklouznou do prasklin, jejich hadí tělo splyne s kameny obrostlými mechem. Když mi byly asi dva roky, teta mě vzala na piknik a dovolila mi vykoupat se v jezírku, vlastně to byla spíš bahnitá díra. Ještě než se špičky mých nohou smočily ve vodě, ta mrcha se zahihňala, vycenila zuby flekaté od vína a prohlásila: „Dá-

vej si bacha na úhoře, Drobku. Tihle vodní hadi se ti můžou obtočit kolem kotníků. Stáhnou-tě-dolů!“

Emoce jsou přesně takové. Omotají, potopí a udusí v člověku schopnost racionálního uvažování. City jsou chemická reakce, zbytečné plýtvání vzácnými neurochemikáliemi. Dopaminem, noradrenalinem a kdovíčím ještě. Ani já ale nemůžu popřít, že se kolem nich točí velká část našeho života. Když pohlédnu na sestru a zmocní se mě ten nejprchavější pocit soucitu a sounáležitosti, vím, že nejsem úplně imunní.

Říká se jí Knoflík. Pitomá přezdívka, uznávám, vznikla však na jedné oslavě. Není důležité, kdo měl narozeniny ani proč mě tam přinutili jít, ale zahrada za domem byla plná slunce, pronikavého jekotu a pachu lidského hemžení. Vidím to jako dnes. Z hustě olistěných větví visí trsy přefouknutých balonků a já se jich snažím probodat co nejvíc.

Nikdy by mě ani nenapadlo pobízet sestru, aby hrála tu bezduchou hovadinu, ale poslední dobou se jí snažím vštípit pojem stálosti věcí. Jsou jí čtyři a už by v tom měla mít jasno. Nedokáže pochopit, že když zavře oči, lidi ji dál vidí, a i když se dveře ledničky zaklapnou, pomeranče v ní zůstanou. Jakmile tedy začne hra *najdi knoflík*, postrčím toho mrňouse dopředu, přiměju ji sepnout ruce a stoupnu si v kroužku za ní.

„Knoflík, knoflík, kdo má knoflík?“ Vysoký bledý muž s knírkem myši barvy poskakuje kolem kruhu jako naprostý idiot. Strká své pracky plné bacilů do dlaní každého dítěte, včetně mé sestry. Jakmile je předávací rituál u konce, malý oslavenec začne hádat. Vyvolá něčí jméno a dotyčný zoufalec rozevře ruce a ukáže prázdné dlaně. Tak to pokračuje dokola.

„Vidíš? On už ten knoflík v rukách nemá. Je schovaný, drží ho teď někdo jiný. Rozumíš?“

„Nofyk,“ vykvikne sestra. Je tak rozrušená, že ji musím držet za ramena, aby se nezačala bláznivě otáčet kolem vlastní osy.

Ten zabeđený oslavenec – v tomhle případě spíš *osla věnec* – dospěje k názoru, že Knoflík je držitelem trofeje, ukáže na ni a vyhrkne: „Ty!“

Nezbývá mi než se sevřenými čelistmi zareagovat na takovou opovážlivost.

„Jmenuje se –“ Než to stihnu doříct, sestra zaječí: „Nofyk!“

Všichni se rozřehtají.

„Nofyk! Nofyk!“

Oslavenci se nažene krev do tváří v dychtivém očekávání; už se vidí, jak třímá tu pochybnou výhru. „No tak, ty Fíku,“ krákorá, „ukaz mi ho.“ Jenže pak sestra rozevře dlaně, zatřepetá prsty a nemá v nich nic.

Po dvou kolech už mi pomalu dochází trpělivost. Sestra pořád neví, která bije, i když seberu ten odhozený knoflík, přinesu ho a podržím ten drobný předmět přímo před jejím lesklým obličejem. Vložím jí ho mezi baculaté dlaně a sevru je rukama. „Kde je knoflík?“ ptám se. Zazubí se a zabloudí pohledem na vymetenou oblohu. „Pyč.“ Násilím jí rozpojím dlaně. „Ne, není pryč. Je tady, vidíš? Schovaný.“ Sestra zírá na ten fialový kus umělé hmoty, jako by zčistajasna spadl z nebe. Vzápětí si ho strčí do pusy a pokouší se ho spolknout.

Nijak se mi nedaří vtlouct jí tu základní zákonitost do hlavy. Když něco nevidí přímo před sebou, tak to pro ni prostě neexistuje. V jejím světě není nic skryté pohledům, všechno je očividné, otevřené, nevinné. Někdo by mohl říct, že tak to přece má u dětí být. Já říkám, že je to nebezpečný přístup s nepředvídatelnými důsledky.

Popadnu Knoflíka za zápěstí a odvádím ji domů dřív, než ten jubilující dement zakrojí do svého načančaného dortu ze supermarketu.

Zatímco se zadní dvorek hemžil policisty, Warren zůstal sedět v hnědém křesle s ručníkem přitisknutým na čelo. Bílým froté ručníkem s jednou – ne, vlastně dvěma dávkami aviváže v máchacím cyklu. Byl jako levandulový obláček a Warren by si ho nejradši přehodil přes obličej a zmizel. Přál si, aby mu Stephen vyskočil na klín nebo aby tu byla Nora a uvařila mu čaj, udělala mu další toust, uklidnila ho, že mu nic nehrozí. Věděl, že je to hloupé, ale jakmile zavřel oči, objevila se mu za víčky podoba té dívky. Vzápětí mozek přepnul a vytáhl z paměti poslední obrázek tatínka. Warren nechtěl vidět ani jedno, ani druhé.

Zaslechl zaklepání a vstupní dveře se pootevřely.

„Haló?“

„Noro?“ Zaplavila ho úleva.

„Ne, promiňte, pane.“ Na verandě stáli dva lidé, muž v uniformě a žena, drobná a útlá, která se téměř ztrácela v tmavém plášti. „Jsem komisařka Reedová,“ představila se. „Smím dál, pane Bottsi?“ Během řeči si strčila do úst zbytek koblíhy s cukrovou polevou. „Promiňte,“ dodala a zvedla ulepené prsty. „Typická policajtko. Nestihla jsem se nasnídat.“

„Aha.“

„Vím, že je toho teď na vás moc. Chápu to.“ Olízla si bílý poprašek z koutků úst. „Kolega zůstane v předsíni. Má hrozně zabláčené boty.“

„Prosím vás, dávejte pozor, ať neuteče Stephen,“ vypravil ze sebe Warren třesoucím se hlasem. „On nechodí ven.“

„Stephen?“

„Můj kocour.“

„Mourek by nestačil?“ Komisařka udělala pár kroků směrem k němu a posadila se na krajíček pohovky.

„Prosím?“

„To jméno. Lidi obvykle volí něco méně, ehm, dvounohého.“

Warren si odkašlal. „Pojmenoval jsem ho po Stephenu Hawkingovi. Je to fyzik.“

„Fyzik? Myslíte toho člověka, ne kocoura, že? Jinak by to muselo být náramně chytré zvíře.“

Warren zamrkal; nechápal, o čem mluví. V krku měl sucho a bolely ho svaly. Po běhu si nesundal tenisky a chodidla v zašněrovaných botách trpěla.

„To nic, pane Bottsi. Jen jsem žertovala. Rozumím tomu.“ Protáhla se, až jí zapraskaly kosti. „Takže fyzika, jo? To je váš obor?“

Warren žmoulal ručník a otíral si přitom pot z dlaní. „Učím. Přírodní vědy. Ve škole.“

„Tak to je něco. Taky jsem uvažovala o učitelství, ale chybí mi trpělivost. Děti mě zrovna moc neberou. Hlavně v tom věku.“

Warren si nebyl jistý, jaká odpověď se od něj očekává. „Já nejsem učitel. Jsem tu jen na záskok.“

„Aha, supl. Vzpomínám si, jak jsme takovým jako vy vždycky dávali pořádně zabrat. Vy nestojíte o stálé místo?“

Zaťukal nehty o sebe. „Nemám učitelský diplom. Jen jsem si vzal volno. Z univerzity.“

„Aha. Jaké předměty učíte – teda, zastupujete?“

„Hlavně přírodní vědy. Od všeho trošku.“

„Jako například kladky a podobně?“ Vytáhla zápisník a otevřela ho. S úsměvem dodala: „Bez papíru nedám ani ránu. Mám hroznou paměť.“

„Ano. Probírali jsme fyzikální síly. Letos. Patří to do osnov.“

„Síly. Pane jo. Můžete mi o tom něco říct? Fyzika nebyla nikdy mojí silnou stránkou. Mnohem líp mi to šlo v tělocvičně.“

Warren na ni pohlédl a na okamžik ho napadlo, že by jí mohl říct, že v lidském těle jsou tři typy svalů. Šest set čtyřicet různých druhů. Tři sta dvacet párových svalů. Plus miliony těch, které jen vztyčují chloupky na kůži.

„Pane Bottsi? Ty fyzikální síly?“

„Aha, ano.“ Zamrkal a pozoroval chloupky na svém předloktí. Všechny ležely. Nereagovaly na pocity v jeho žaludku. „Promiňte. Probírali jsme jednoduché stroje. Páka, nakloněná rovina. Klín, šroub. Kolo.“ Zhluboka se nadechl a opřel se o polštář. „Byl to spíš jen takový úvod. Spousta praktických pokusů. Je dobré si to všechno osahat ještě před střední školou. Můžete se podívat na mé přípravy na hodiny.“

„Hmm.“ Otréla si čelo hřbetem ruky. „Znal jste dívku jménem,“ zalistovala v notesu, „Amanda Fullerová?“

Komisařka na něj upřeně hleděla a jemu se naplnula kůže na zátylku. Chloupky v pozoru. Arrektor pili neboli vzpřimovač chlupů v akci. Odlepil páteř od polštáře.

Jestli znal Amandu Fullerovou? Na okamžik zavřel oči a představil si ji. Průměrná výška, hubená, dlouhé hnědé vlasy. Nos měla úzký a ostrý a pokožku bělejší, než považoval za běžné. Když se na ni ve škole díval, jak sedí v zadní lavici, napadalo ho, jestli nemá nízký hematokrit. Uvažoval, jaký má asi krevní obraz.

„Ano. Je to, totiž byla, má studentka. Z mé třídy.“

„A mimo to?“

Zvedl oči. Komisařka neuhnula pohledem.

„Mimo co?“

„Vídali jste ji mimo školu? Přišla někdy k vám domů? Myslíím ještě před dnešním ránem.“

Warren otočil hlavu a pohlédl na pohovku. Vzpomínal si, jak tam seděla a stěžovala si. „Váš dům se mi líbí víc, pane Bottsi,“ prohlásila tenkrát. „I když bydlíme ve stejném ubožáckým stylu. Divný, co?“

Warren odvrátil zrak. Všimla si toho ta vyšetřovatelka?

„Ne.“ Zvedl ruku a sáhl si na brýle. „Nic mimo třídu.“ V duchu mu znělo tiché cvakání metronomu, odměřujícího rytmus jeho počítání. Zaječí tlapka bubnující do země. Aniž si to uvědomil, bezděčně odpočítával vteřiny od chvíle, co komisařka Reedová vešla do dveří.

„Jste si tím jistý?“

Warren chvíli mlčel a pak dodal: „Tedy, chodila se občas dívat na fotbalové tréninky. Seděla na lavičce. Ale nehrála.“ Sedávala tam a civěla na jinou dívku. *Evie*, pomyslel si, ale jistý si být nemohl. Amanda se často tvářila naštvane nebo zničeně, ústa měla zkroucená do trpkého úsměšku.

„Byla to dobrá studentka?“

„Víceméně ano.“ Kroutil ručník v prstech. „Myslím, že se jí to zdálo těžké. Moc náročné. Ta látka.“

„To by se mi asi zdálo taky.“ Lehký smích.

„Ale snažila se. Někteří se ani nesnaží. Je jim to ukradené. Možná jsou líní.“ Odkušal si. „Nechci, aby to vyznělo příkře.“

„Ne, pane Bottsi. Žádný strach. Jen si povídáme.“

Povídáme. „Mohu vám tedy nabídnout něco k pití? Vodu? Možná mám v ledničce jablečný džus.“

„Voda by byla skvělá.“

Když vstával, nohy měl jako z gumy a mírně se zapotácel, ale překonal to. Možná by jí měl říct, že si byl zaběhat a od návratu domů ještě nic nejedl. V kuchyni nechal odtékat

vodu v dřezu. Všiml si, že z toustovače stále vykukuje plátek chleba a na podlaze, kam upustil nůž, je rozmazané máslo. Bude to kluzké. Nebezpečné, když na to někdo šlápne.

Když lehounce pootočil hlavou, koutkem oka viděl na zadní dvorek. Prostor ozařovaly blesky fotoaparátů. Amandu už sundali a muž ve žluté helmě právě startoval motorovou pilu. Warren rychle napustil sklenici vody, zavřel kohoutek a vrátil se do obýváku, kde pití prudce podal komisařce Reedové. Trocha vody se přitom přelila přes okraj a zmáčela mu ruku.

„Oni kácejí ten strom?“

„Řezou jen větev, pane Bottsi.“

Znovu se posadil. „Je to škoda.“

„Vadí vám to?“

Vsunul si ruce pod stehna. „Ano. Trochu. Samozřejmě mi to vadí. To by vadilo každému. Ale je to lepší než pokácet celý strom.“

„Na té větvi jsou připevněné nějaké předměty. Určitě jste si toho všiml.“

„Ano.“

„Viděli jsme ve sněhu stopy.“

„Ty budou moje.“

„Ale nesnažil jste se ji sundat?“ Napila se a pozorovala ho přes okraj sklenice. „Pomocť jí?“

„Ne. Ne. Nemyslel jsem...“ vyhrkl. „Nevěděl jsem, co dělat. Vrátil jsem se hned dovnitř a zavolał policii.“

„Můžete mi přesně popsat, jak to probíhalo?“

„Já – zahlédl jsem ji z okna. Když jsem se vrátil z, ehm, běhání. Vyšel jsem ven, komisařko Reedová, ale nedokázal jsem se k ní přiblížit. Mrzí mě to.“

„Jak to? Proč jste se nedokázal přiblížit?“

„Prostě jsem nemohl.“ Sklonil hlavu. „Moje nohy. Nevím, jak to vysvětlit. Vůbec mě neposlouchaly – nechtěly se hnout.“ Warren se škrábal v loketních jamkách. Na stejném místě, kde

kdysi míval ekzém. V duchu slyšel matku, jak na něj ječí: „Přestaň si to drápat, Warrene. Jak se ti to má vůbec někdy zahojit?“ Prsty se mu zastavily.

Tam venku na dvorku měl nutkání se zeptat, zda je Amanda v pořádku, ale bylo by to zbytečné. Věděl, že je mrtvá. Stejně jako tenkrát v to slunečné odpoledne věděl, že je mrtvý tatínek. Nemusel se ani dívat. Z tatínka totiž vycházel zápach zkaženého masa. Dnes ve studeném listopadovém vzduchu už zdálky cítil, že stejný puch se vznáší kolem Amandy.

„Tak dobrá.“ Vyzunkla zbytek vody a rozeplula si plášť. „Uf, tady je ale hic.“

„To kvůli rybičkám.“ Zrudly mu tváře a znovu si sáhl na brýle.

„Pěkná sbírka.“

„Můj kamarád, víte. Má prodejnu. Gordie Smit? Andyho ráj zvířat?“

„Jo, jo. Zním.“

„Chtěli je dát pryč. Totiž, zlikvidovat je. Celý chov. Měli moc práce s akvárií.“ Uvědomoval si, že nesouvisle blekotá, a sevřel čelisti. „Bylo mi jich líto. Chtěl jsem se o ně postarat.“

Udělala si poznámku do zápisníku. „Dá se říct, že jste se chtěl postarat i o Amandu Fullerovou?“

„Já – já. Ano, samozřejmě. Měl jsem ji rád.“ Vtáhl horní ret do úst a zmáčkl ho spodními zuby. Měl ji rád? Nebo ji považoval za rozmazlenou, panovačnou a nevychovanou? Drzou? „Tak jako mám rád všechny své studenty.“

Všiml si, že se mu dívá do klína, a když sklopil zrak, uvědomil si, že v dlaních nervózně žmoulá ručník. Na chvilku se soustředil na počítání. Znovu se nadechl. Komisařka mu pohlédla přímo do očí a on se zavrtěl, raději upřel zrak na tu zvláštní zarámovanou grafiku nad krbem. Veškeré zařízení bylo součástí nájmu, a i když většina těch věcí mu nic moc neříkala, ten obraz se mu líbil. Ženský portrét, světlezelená pokožka, lesklé rty, ale namísto očí dvě uši. Jen vnější části,

boltece přirostlé k obličejí. Bylo mnohem snazší se na ni dívat, když nemohla opětovat jeho pohled.

„Měl jste včera v noci zatažené závěsy, pane Bottsi? Konkrétně v kuchyni?“

„Myslím, že – asi jsem zapomněl.“

„Takže jste ráno vstal, závěsy byly roztažené, vypil jste si kávu, přečetl noviny nebo tak, a za celou tu dobu jste se ani jednou nepodíval z okna?“

Rozpletl ruce a položil je na područky křesla. Potahová látka byla zatrhaná od Stephenových zahnutých drápků. *Přijdu o kauci*, uvědomil si náhle, ale hned se snažil tu nejspíš myšlenku vypudit z hlavy. Namotal si jedno uvolněné vlákno kolem prstu a škul. „Já nevím. Totiž. Emmm. Byl jsem rozespalý.“ Polkl. Sliny se mu pomalu sunuly hrdlem jako vypasený slimák.

„Takže jste si ničeho nevšiml?“

„Já nevím.“

„Jak jste mohl přehlédnout tu její bundu? Úplně září.“

„Když jsem vstával, byla ještě tma. Jsem ranní ptáče.“ Ozvala se bolest za kořenem nosu a oči mu začaly slzet. „Asi těžko měla na sobě fosforeskující bundu.“

Komisařka Reedová se zamračila, nepatrně jí poklesly koutky.

„Vážně mě to mrzí. Vážně.“ Hlas se mu zlomil.

„Co vás mrzí, pane Bottsi? Mně to můžete říct.“

„Já – já. Já nevím. Změnilo by to něco? Kdybych si jí všiml předtím, než jsem šel běhat?“

Policista v předsíni si odkašlal. „Můžete na chvílku, komisařko Reedová?“ Warren úplně zapomněl, že tam stojí.

„Jo.“ Zamířila k němu a naklonili k sobě hlavy.

Něco si šeptali, a když se komisařka vrátila na pohovku, její výraz se změnil. Už se netvářila příjemně.

„Pane Bottsi, smím se vám s něčím svěřit?“

Přikývl.

„Vyskytl se nám tu jeden problém. Víte, máme podezření, že se Amanda Fullarová nedostala nahoru sama. Jsme si docela jistí, že provaz byl přivázán ke stromu až poté, co už ho měla omotaný kolem krku. Někdo ji vytáhl nahoru ze země.“

„Jejda,“ vydechl. „Jejda. Tomu nevěřím. Ne.“

„Proč si to myslíte?“

„Nevěřím, že se něco takového může stát. To je – to je. Prosť. Ne. Tedy. Ne.“ Poklepal si po nožičce brýlí. „Nemyslím, že se to stalo takhle.“

„Nevylučujeme žádnou možnost, ale mohl do toho být zapletený někdo další. Momentálně nevíme, kdo ten *někdo* byl.“

Warren znovu polkl. Potrvá několik vteřin, než sliny stečou dolů jícnem a dostanou se do žaludku. Proč se na něj tak dívá?

„Váš zadní dvorek považujeme za místo činu. Rozumíte?“

„Ano.“

„A pane Bottsi?“

„Ano, komisařko?“

„Smíte zůstat v domě, ale nevycházejte ven do prostoru ohraničeného žlutou páskou. Zítra se má oteplít a my se potřebujeme podívat, co je pod tím sněhem.“

Oba policisté vyšli předním vchodem, ale dveře nechali otevřené. Warren vstal a šel zavřít, předtím však ještě vykoukl škvírou a oznámil: „Já zamknu, ano? Nechci, aby Stephen utekl.“

„Pane Bottsi.“ Překvapeně. „Myslela jsem, že jsme ty dveře zaklapli. Ano, já vím, kočka.“

„Mm.“ Pokusil se o úsměv a pomalu zavíral.

„Ještě něco, pane Bottsi. Podívám se na ty vaše přípravy. Jak jste nabízel. Stačí fyzika. Můžete mi je přinést, prosím vás?“

Když na předním i zadním dvorku zavládlo ticho a sanitka i policejní vozy odjely, začal Warren pátrat po svém chlupatém kamarádovi. Nakukoval pod postele, za bednu s časopisy,

zkontroloval každou židli za kuchyňským stolem. Otevřel dokonce i skříňky v lince, protože Stephen měl ve zvyku tajně se prosmeknout dovnitř a usnout v keramické míse. „Stephene,“ volal a chrastil pytlíkem s granulemi. „Dobrůtka!“ Nebyl však k nalezení.

Warrenovi se svíralo hrdlo strachy. Co když Stephen utekl? Co když se už nikdy nevrátí? Pak zaslechl něčí nářek. Zvenčí se ozývalo roztřesené mňoukání, nejisté a bezmocné. Tentokrát Warren nezaváhal. Otevřel zadní dveře a v padajícím soumraku vyběhl ven. Nadzvedl žlutou pásku a klopýtavě se hnal za zvukem.